

N:o 22.

Af Herr Wallenberg: Om ändring af § 24 i Bankoreglementet.

§ 24 i Bankoreglementet handlar om depositionsrörelsen i Riksbanken. De väsentligaste bestämmelserna äro, att minst ett hundra kronor få insättas, samt att högsta insättningsbeloppet och depositionsräntan bestämmas af Fullmäktige. Det är i och för sig en nog ovanlig företeelse, att en statsbank ställer sig såsom permanent upplånare i landets penningmarknad, och det är otvifvelaktigt, att denna Riksbankens upplåning på kort uppsägning mot hög ränta lägger hinder i vägen för försäljning af Statens, Allmänna Hypotheksbankens och kommuners räntebärande obligationer, ty då alla dessa icke kunna utfärdas på kort uppsägning, så blifva de mindre begärliga än Riksbankens depositionsbevis, löpande med samma ränta. Riksbankens upplåning mot hög ränta medverkar på det kraftigaste att uppjaga utlåningsräntan i hela landet, ty det ligger i sakens natur, att flertalet andra i landet befintliga bankinrättningar derigenom nödgas bevilja högre depositionsränta än nationalbanken.

Men allt detta må gerna fortgå blott sådana bestämmelser intagas i Bankoreglementet, att Riksbanken endast må erbjuda en hög depositionsränta för att erhålla behöfligt penningkapital och icke för att, om äfven oafsigtigt, vålla allvarsamma rubbningar i penningmarknaden. För att bringa rättelse härutinnan och på det att den nu uppjagade räntefoten icke skall komma att fortfara under en följd af år, anser jag nödvändigt, att sådan bestämmelse intages i Bankoreglementet, att Riksbanken skall vara förpligtigad att på deposition af hvem som helst emottaga penningkapital mot dess högsta i allmänna tidningarne annonserade depositionsränta. Den enes eller andres till insättning erbjudna guldmünt eller riksbankssedlar böra för Riksbanken vara *lika* gällande och det kan icke invändas att Riksbanken plötsligen kan blifva öfversvämmad af penningkapital, ty när ymniga insättningar förekomma visar det tydligen, att depositionsräntan är för hög, och Riksbanken kan lätt skydda sig mot tillströmmande penningkapital genom nedsättning i depositionsräntan.

På grund af hvad jag tillåtit mig anföra hemställer jag vördsamt, det Riksdagen behagade besluta,

att § 24 i Bankoreglementet, som handlar om depositionsrörelsen, må ändras derhän, att Bankofullmäktige väl må höja eller sänka depositionsräntan samt förkorta eller förlänga uppsägningstiden, men *icke* bestämma något maximum för insättningsbeloppet eller förvägra insättningar på depositionsräkning enligt af Fullmäktige i afseende på ränta och uppsägningstid bestämda och i allmänna tidningarne införda vilkor.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1878.

A. O. Wallenberg.

N:o 23.

Af Herr Wallenberg: Om antagande af en författning angående utredning af gäldbunden köpmans bo medelst så kallad administration.

Det lär icke kunna bestridas, att en utredning af gäldbundet bo i öfverensstämmelse med konkurslagens föreskrifter i många fall är förenad med ganska väsentliga olägenheter. Dit torde i första rummet böra räknas den betydande tidsutdrägt, som med en konkursutredning är förenad, i thy att en konkurs af något större omfång sällan hinner afslutas förr än efter tre år, men oftast varar vida längre; vidare det ofördelaktiga resultat en konkursrealisering plägar medföra till följd deraf att konkurslagen, i ändamål af borgenärernes betryggande, lemnar konkursförvaltarne allt för litet fria händer i fråga om sättet för realisationen; vidare de betydliga konkursomkostnaderna m. m.